

του από τη Γερουσία

ράγοντα για το τι θα κάνουν οι ψηφοφόροι τον Νοέμβριο. Άλλα θέματα, και οι διαφορετικές και αντιφατικές απαντήσεις που δίνει καθένα από τα δύο στρατόπεδα σε αυτά (γεωπολιτικό αδυνάτισμα των ΗΠΑ, εμπλοκή σε διεθνείς συγκρούσεις, συνθήκες διαβίωσης κ.λπ.), φαίνεται ότι θα είναι τα αποφασιστικά κριτήρια ψήφου.

Θολή εικόνα στο στρατόπεδο των Δημοκρατικών

Την ίδια στιγμή που αποφασιζόταν η απαλλαγή του Τραμπ, στην εσωκομματική αντιπαράθεση των Δημοκρατικών για το προεδρικό χρίσμα η εικόνα φλουτάρει. Ο θεωρούμενος επικρατέστερος υποψήφιος, ο «μετριοπαθής» Τζο Μπάιντεν (τον οποίο στηρίζουν δυναμικοί συστημικοί παράγοντες που το 2016 είχαν επιβάλει ως υποψήφια πρόεδρο την Χίλαρι Κλίντον), φαίνεται να χάνει έδαφος από πιο ριζοσπαστικές υποψηφιότητες: τον Μπέρνι Σάντερς, που απείλησε την υποψηφιότητα της Κλίντον το 2016 και παραμένει κόκκινο πανί για το βαθύ κράτος του κομματικού μηχανισμού των Δημοκρατικών, τον Πιτ Μπούτιτζιτς, που προβάλλει τις επιτυχίες του ως δήμαρχος μιας μικρής πόλης της Ιντιάνα αλλά και την ταυτότητα του ομοφυλόφιλου, και την γερουσιαστή Ελίζαμπεθ Γουόρεν, που υπό τον όρο «Οικονομικός Πατριωτισμός» υποστηρίζει ένα πρόγραμμα πολυποίκιλης ενίσχυσης και κοινωνικής προστασίας των εργαζόμενων και μικρομεσαίων στρωμάτων.

Έτσι στις επεισοδιακές (λόγω «τεχνικών δυσκολιών») προκριματικές εκλογές για Δημοκρατικούς εκλέκτορες στην Αιόβα –το αποτέλεσμα των οποίων επηρεάζει και τις προσεχείς αναμετρήσεις στο Νιου Χαμσάιρ, τη Νεβάδα κ.λπ.– ο Μπάιντεν ήρθε τέταρτος και καταϊδρωμένος με μόλις 15,8%. Στην πρώτη θέση ισοψηφούν με 26,2% οι Σάντερς και Μπούτιτζιτς, και τρίτη έρχεται η Γουόρεν με 18,3%. Οι δημοσκοπήσεις δίνουν πρώτο τον Σάντερς στο Νιου Χαμσάιρ, όπου οι προκριματικές εκλογές διεξάγονται την ερχόμενη Τρίτη, ενώ φαίνεται να απειλεί την αναμενόμενη πρωτιά του Μπάιντεν και στη Νεβάδα το μεθεπόμενο Σάββατο. Εν τέλει, η αντιτραμπική πτέρυγα της αμερικανικής άρχουσας τάξης έχει έναν κάθε άλλο παρά εύκολο δρόμο μπροστά της στην προσπάθεια να απαλλαγεί από τον... «διά βίου» Αμερικανό πρόεδρο και τις πολιτικές του.

**Έτσι συνόψισε την ολοκλήρωση της δίκης του Τραμπ από τη Γερουσία ο καθηγητής Τζέιμς Πέτρας μιλώντας αυτήν την εβδομάδα σε εκπομπή του ραδιοσταθμού Cx36 του Μοντεβιδέο (Ουρουγουάη).*

Εκλογές στο κρατίδιο της Θουριγγίας (27/10/2019): ΤΟ ΕΝΟΧΛΗΤΙΚΟ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ ΠΟΥ ΕΡΙΞΕ ΤΙΣ ΜΑΣΚΕΣ		
Κόμμα	Ποσοστό	Σχέση με 2014
ΑΡΙΣΤΕΡΑ (Die Linke)	31,0%	+2,8%
ΑΚΡΟΔΕΞΙΑ (AfD)	23,4%	+12,8%
ΧΡ/ΔΗΜΟΚΡΑΤΕΣ (CDU)	21,7%	-11,8%
ΣΟΣ/ΔΗΜΟΚΡΑΤΕΣ (SPD)	8,2%	-4,2%
ΠΡΑΣΙΝΟΙ (Die Grünen)	5,2%	-0,5%
ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΟΙ (FDP)	5,0%	+2,5%
ΝΕΟΝΑΖΙ (NPD)	0,5%	-3,1%
ΛΟΙΠΑ ΚΟΜΜΑΤΑ	4,9%	+1,4%

Το ερώτημα που όλοι αποφεύγουν: Γιατί οι Χριστιανοδημοκράτες ή οι Φιλελεύθεροι είναι ικανοί να κάνουν την καρδιά τους πέτρα και να συνεργαστούν με την Ακροδεξιά, αλλά ούτε καν εξετάζουν το ενδεχόμενο μιας αναγκαστικής έστω συνεργασίας με την Αριστερά;

Άνω-κάτω η Γερμανία

Έσπασε το ταμπού του αποκλεισμού της Ακροδεξιάς

Έχει επισημανθεί και στο παρελθόν ότι το κάποτε πολύ τακτοποιημένο και σταθερό πολιτικό σύστημα της Γερμανίας θυμίζει τα τελευταία χρόνια τις χώρες του Νότου, αυτές που τόσο περιφρονούσε το Βερολίνο. Έτσι, μπορεί να έγιναν εδώ και τρειςίμισι σχεδόν μήνες εκλογές στη Θουριγγία, αλλά μέχρι αυτήν την εβδομάδα δεν είχε γίνει δυνατός ο σχηματισμός κυβέρνησης σε αυτό το (πρώην ανατολικογερμανικό κρατίδιο). Γιατί; Επειδή ενισχύθηκαν τα μαύρα πρόβατα του γερμανικού πολιτικού κόσμου: η Αριστερά, που αύξησε κατά σχεδόν 3% το ποσοστό της και αναδείχθηκε πρώτο κόμμα, και η Ακροδεξιά, που αναδείχθηκε δεύτερο κόμμα υπερδιπλασιάζοντας τις ψήφους της. Οι Χριστιανοδημοκράτες της Μέρκελ συνετρίβησαν, χάνοντας σχεδόν 12%, και κατρακύλησαν από την πρωτιά του 2014 στην τρίτη θέση τώρα. Η χριστιανοδημοκρατική συντριβή μεταφράστηκε σε θρίαμβο για την ακροδεξιά AfD, που συσπείρωσε τόσο τους απογοητευμένους ψηφοφόρους των Χριστιανοδημοκρατών όσο και τους περισσότερους ψηφοφόρους του νεοναζιστικού NPD, που επιτέλους βρήκαν μια πιο «ευπρεπή» στέγη στην κοινοβουλευτική Ακροδεξιά.

As σημειωθεί εδώ ότι η Θουριγγία έχει ιστορία: προπολεμικά, ήταν το πρώτο κρατίδιο όπου οι ναζί συγκυβέρνησαν με την τότε Κεντροδεξιά (1930). Και σήμερα αποτελεί ένα από τα προπύργια των διαφόρων νεοναζιστικών συμμοριών: εδώ ιδρύθηκε το 1996, με γενναία χρηματοδότηση από τις γερμανικές μυστικές υπηρεσίες, η ακροδεξιά οργάνωση Heimatschutz («Προστασία της Πατρίδας»), από την οποία ξεπήδησε η νεοναζιστική συμμορία NSU*. Αλλά και η οργάνωση της AfD της Θουριγγίας θεωρείται από τις πιο «ακληροπυρηνικές». Επικεφαλής της είναι ο Μπγιоргν Χέκε, ο οποίος είναι τόσο ακραίος ώστε, όταν μίλησε για συκοφαντική δυσφήμιση έναν αριστερό που τον αποκάλεσε «φασίστα», το δικαστήριο αποφάσισε ότι... είναι πράγματι φασίστας και άρα δεν τίθεται θέμα συκοφαντικής δυσφήμισης!

Υπάρχουν και ταμπού που δεν σπάνε με τίποτα!

Εν πάση περιπτώσει, το συγκεκριμένο αποτέλεσμα θεωρούνταν ο ορισμός του αδιεξόδου: μια προοδευτική συγκυβέρνηση Αριστεράς-Σοσιαλδημοκρατών-Πράσινων δεν μπορούσε να αποσπάσει κοινοβουλευτική πλειοψηφία (αφού τα κέρδη της Αριστεράς δεν αναπλήρωναν τις

απώλειες των δύο πιθανών εταίρων της), ενώ το... λοιπό δημοκρατικό τόξο (CDU και FDP) δεν αρκούσε ούτε για αξιωματική αντιπολίτευση! Στη δημοκρατία όμως δεν υπάρχουν αδιέξοδα, σωστά; Αυτό φαίνεται σκέφτηκαν οι τοπικοί ηγέτες των Χριστιανοδημοκρατών και των Φιλελεύθερων, και συμπέραναν ότι ήρθε η ώρα να σπάσει ένα μεγάλο ταμπού: αυτό που απαγορεύει στα αυτοαποκαλούμενα δημοκρατικά κόμματα να συνεργάζονται με την Ακροδεξιά. Έτσι, υπογράφηκε συμφωνία μεταξύ Χριστιανοδημοκρατών, Φιλελεύθερων και Ακροδεξιάς, με πρωθυπουργό της τοπικής συγκυβέρνησης τον επικεφαλής των Φιλελευθέρων Τόμας Κέμεριχ.

Όμως το κλίμα μάλλον δεν είναι ακόμη ώριμο για τόσο τολμηρές πρωτοβουλίες... Η συγκυβέρνηση δεν άντεξε παρά μία ημέρα: έχοντας να αντιμετωπίσει την οργή της Μέρκελ και άλλων ομοσπονδιακών ηγετών, αλλά και μεγάλες διαδηλώσεις σε όλη τη Γερμανία, ο Κέμεριχ υπέβαλε την παραίτησή του. Όμως η ζημιά έχει γίνει, όσο κι αν η Μέρκελ οδύρεται ότι «μια τέτοια συνεργασία είναι ασυγχώρητη και προσβάλλει τις αρχές του CDU». Γιατί αυτό που όλοι σκέφτονται τώρα είναι: τι θα γίνει σε περίπτωση που ένα τέτοιο σενάριο επαναληφθεί σε ομοσπονδιακό επίπεδο; Μήπως επικρατήσουν οι... ρεαλιστές τύπου Θουριγγίας;

Πάντως οι περισσότεροι αποφεύγουν ένα άλλο ερώτημα: γιατί οι Χριστιανοδημοκράτες ή οι Φιλελεύθεροι είναι ικανοί να κάνουν την καρδιά τους πέτρα και να συνεργαστούν με την Ακροδεξιά, αλλά ούτε καν εξετάζουν το ενδεχόμενο μιας αναγκαστικής έστω συνεργασίας με την Αριστερά; Άσχετα με το πόσο προβληματικό θα ήταν κάτι τέτοιο για την Αριστερά, λέει πολλά το γεγονός ότι προτιμούν να συγκυβερνήσουν με τους ακροδεξιούς παρά να συνομιλήσουν με τους αριστερούς (αυτό το ταμπού παραμένει βράχος στη «δημοκρατική» Γερμανία!). Το βάθος της κοινωνικής δυσαρέσκειας και της πολιτικής κρίσης είναι πια τέτοιο που οι μάσκες πέφτουν. Και οι κινήσεις απελπισίας των απαξιωμένων κομμάτων ενισχύουν φυσικά την ανερχόμενη Ακροδεξιά, που ετοιμάζεται για νέο άλμα στις πρόωρες εκλογές που θα ακολουθήσουν...

Ε.Φ

* «Ράγισε η δημοκρατική Βιτρίνα της Γερμανίας» (φύλλο 165, σελ. 14).